

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867562072176/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

ogsaa et qvindeligt, *Simona*, som gik *Jøel* tilhaande, men hun sov i sit eget Hjem om Natten, og var altsaa ikke her.

»Slaa Qvistvinduet ind!» raabte enkelte Stemmer, og Stigen blev sat til. Røgen svulmede sort og tyk hen over Vinduet; Tagstenene sprang af Hede; Luen brød kjækkere igjennem fra de brændende Bjelker og Sparrer.

»*Jøel!*» raabte de Alle, idet denne, med en gammel Slaabrok om de gule, magre Lemmer, styrtede ud af Deren; de lange Fingre klemte sig om en Sølv-Pokal; under Armen havde han et lille Skrin af Papir, som de haves til qvindeligt Arbeide. Det var Alt hvad han, som af Instinkt, havde grebet i Flugten. »Bedstefader og Barnet –!» stammede han og hældede sig, overvældet af Skræk og Hede, op til Muren og pegede op mod Qvistværelset. Der aabnede Vinduet sig, og den gamle Jøde, halv nogen, med den lille *Naomi* paa Armen, steg ud. Barnet klyngede sig fast til ham, et Par af Tilskuerne sprang til og holdt fast paa Stigen.

Den Gamle havde alt begge Fødder fast paa den, Overkroppen hævede sig frem med Barnet, da han med eet standsede, udstødte et forunderligt Suk og vendte pludseligt om med den Lille, steg ind af Vinduet igen og forsvandt. Den sorte Røg og Ildgnisterne skjulte et Øjeblik Aabningen.

»Herre Jesus!» raabte de nedenfor, »Hvor vil han hen? Han brænder inde med Barnet! – Det er hans Penge, han har glemt!»

»Gjør Plads!» raabte en kraftfuld Stemme, og en Mand med et mørkt, udtryksfuldt Ansigt trængte frem og sprang op af Stigen, greb fast i Vinduesposten, hvis øverste Deel Luen allerede havde slikket sort. Ilden lyste derinde, Skinnen bævede hen under der bugnende Loft. Manden steg derind.

»Var det ikke Nordmanden fra Hulgaden?» spurgte Enkelte.

»Jo ham! det er en dristig Karl!»

Ilden oplyste hver Krog i Værelset, hvor han stod. *Naomi* laae paa Gulvet. Den gamle Bedstefader var ikke at see, men en tyk, qvælende Røg trængte ind fra Sideværelset, gennem en nylig aabnet Dør. Manden greb Barnet og sprang ud paa den vaklende Stige. *Naomi* var frelst, men Bedstefaderen laae allerede bedøvet af Røgen i Værelset, hvor han var trængt ind til den jernbeslagne Kiste.

Taget styrtede knagende sammen. En Søile af Gnister, utallige, som Melkeveiens Funker, steg høit op i Luften.